

F.t.l. vedr. udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten

sidder tilbage med en dårligt placeret formue, således at afkastet er lille, eller for den salgs skyld andre selvpensionister. Sådanne skatteydere kan risikere, at deres skatteprocent af en ringe indkomst stiger fra 40-50 pct. til ca. 70 pct.

Andre skatteydere, der rammes, er ejere af minoritetsaktieposter af unoterede aktier i familieselskaber. Det er almindeligt, at sådanne aktier er ansat urealistisk højt til brug for den skattemæssige værdi på selvangivelsen, at de ikke afkaster udbytte overhovedet, eller kun et ringe udbytte. Og at de er usælgelige.

Disse er de direkte ofre.

Såvidt forstås, har det været folketingets hensigt, at de, der skulle være ofrene, skulle være de virkeligt rige, de, der har yderligere midler, som burde inddrages til fordel for samfundshusholdningen. Men de virkeligt rige bliver ikke ofre. Ved de virkeligt rige forstås her de personer, der enten ved held eller kløgt har bevaret store formuer med et stort afkast. Eller personer, som blot har formuer, som giver et godt afkast.

Disse personer, der har midler på kistebunden som bidrag til samfundshusholdningen, går aldeles fri af den lovændring, der har fundet sted.

Hvorledes er loven indrettet?

Loven består af tre dele:

Første del er meget enkel. Man har *fordoblet* den højeste sats for formueskatten (fra 11 til 22 promille).

Samtidig har man sænket undergrænsen for den højeste formueskattesats fra 2 mill. kr. til 1 mill. kr. Der gælder nu kun denne ene formueskattesats. Tidligere betalte man formueskat, når formuen oversteg 630.000 kr., og med en sats på 9 promille. Denne blev forhøjet til 11 promille, når formuen oversteg 2 mill. kr.

Anden del af loven virker så *hyggelig*. Den lyder i al korthed således: »§ 11 ophæves«. Det må da være rart, at en lovparagraf ophæves. I tider, i hvilke der klages over papirnusseri og overadministration, lyder det velgørende at slippe for en paragraf, oven i købet i en skattelov. Men med disse ord har man tilføjet en gruppe medborgere en skatteforhøjelse, der i mange tilfælde vil være så stor, at nogle ikke kan overleve økonomisk. Dette vil senere blive dokumenteret med eksempler.

Hvad betød § 11?

Reglen i § 11 gik ud på, at hvis der var et misforhold mellem en skatteydere formue og hans indtægt, fik han automatisk en nedsættelse af for-

mueskatten. Jo mindre afkast af formuen, jo mindre formueskat. Tanken var enkel. Formueskatten skulle kunne betales af afkastet, og derefter skulle der helst være en smule tilbage at leve af. Også kapitalister skal have brød og kartofler.

Det beskyttelseshensyn har stået i skatteloven i forskellige formuleringer siden 1922.

Nedsættelsesreglerne begyndte at virke, når den skattepligtige indtægt var mindre end 6 pct. af den skattepligtige formue. Nedsættelsen kunne andrage fra 5 pct. op til 80 pct. af den formueskat, der ville være pålignet, hvis indtægten var over 6 pct.

Det er denne regulering, der nu er ophævet. Den har været en beskyttelse af formueejere med lave indkomster imod at blive for hårdt ramt af selve formueskatten. Uden § 11 ville mange være beskattet fra hus og hjem. Det kan de blive nu.

De to første dele af den vedtagne lov fylder tilsammen fire linjer. *Den tredje* del fylder 77 linjer. Det er den del, der handler om henstand for pensionister og ejere af fredede bygninger. Man forestiller sig, at denne del af loven har lagt beslag på megen tid i skatte- og afgiftsudvalget. Den er til gengæld uden betydning.

Eksempler:

Virkningen af loven kan illustreres med mange eksempler. De, der anføres her, er temmelig repræsentative – og sande:

Lad os kalde to skatteydere for Andersen og Brandt. De ligner hinanden på følgende punkter: De er begge over 67 år og har med succes drevet forretning i hele deres voksne liv. Begge har beskæftiget mange mennesker. Endvidere har de begge i dag en skattepligtig formue på ca. 14 mill. kr. Men her holder lighederne op.

Andersen

Andersen har for nogle år siden afhændet sine virksomheder og er blevet selvpensionist. Den kapital, han derved fik frigjort, er sammen med hans øvrige opsparing gennem et langt og aktivt liv derfor nu anbragt i forskellige værdipapirer, der afkaster forskellig rente. Han er altså blevet det, der kaldes »passiv« formueejers, dvs. han stiller sin opsparede formue til rådighed for andre og lever af rente og udbytte. Noget er anbragt i aktier, som jo almindeligvis giver en lav forrentning.

Andet er anbragt i obligationer, der giver et væsentligt højere renteaftast. Herunder selvfølgelig også i statsobligationer med statsgaranti for skattefrie kursgevinster. Hans skattepligtige indkomst udgør ca. 1,4 mill. kr. Det svarer til ca. 10 pct. af